

Bilag 2.

Lønningskommissionens forslag til statens nye stedtillægsordning kan forenkles til 3 lønzoner uden yderligere udgifter for staten.

EINAR HOLLMANN

København, den 23. maj 1969.

Jeg tror, at alle kan være enige om, at den gamle stedtillægsordning, der byggede på en klassificering af de enkelte kommuner, beregnet på grundlag af indhentede oplysninger om leveomkostninger, fødevarepriser, husleje og skatter, er tiden og udviklingen løbet fra, idet fødevarepriser og udgiften til skatter ikke giver større udsving fra kommune til kommune. Derfor burde man finde frem til et andet vurderingsgrundlag.

Imidlertid har man i lønningskommissionen fundet ud af, at man ved fastsættelse af stedtillæggene som grundlag kunne benytte lønniveauet i de enkelte landsdele, og denne tanke har da også vundet almindelig tilslutning som det instrument, der bedst kunne begrunde en løndifferentiering.

Jeg synes derfor, at det forslag, som lønningskommissionen har fremsat, og som bygger på en ny stedtillægsordning for tre områder, hvor lønniveauet har været det afgørende ved fastsættelse af stedtillægs-satserne, har været noget i den rigtige retning, men det virker helt forkert at bevare den gamle stedtillægsordning udregnet på baggrund af de gamle principper.

Jeg synes derfor ikke, at man kan afslutte en lønrevision, uden at man virkelig søger at løse hele problemet på den mest hensigtsmæssige måde.

Det er en kendsgerning, at der i ordningen findes en række urimeligheder. Lad mig blot nævne et par eksempler:

Korsør by, der bliver klassificeret til den nye stedtillægs-sats a, 1.375 kr. årlig, er for så vidt forståeligt, men i forstadskommunen Tårnby, der ligger 4-5 km fra Korsør, har tjenestemændene intet stedtillæg, selv om der har været en stor udvikling i området. — I Vemmelev kommune, der ligger ca. 10 km fra Korsør, har tjenestemændene 240 kr. årlig i stedtillæg.

Noget tilsvarende kan man finde mange

andre steder, blandt andet i Roskildeområdet, hvor mange forstadskommuner er næsten sammenbygget med Roskilde.

Derfor er tiden og udviklingen løbet fra denne stedtillægsordning.

Skal man imidlertid bevare stedtillægsordningen, må den være opbygget mere logisk og retfærdigt. Det er min opfattelse, at staten aldrig har haft så gode muligheder for at forenkle hele stedtillægsordningen som på nuværende tidspunkt, hvor der er opnået enighed om, at de lønforhøjelser, som tjenestemændene skal have, aftrappes over tre perioder: pr. 1. juli 1969, 1. april 1970 og 1. oktober 1970, og denne meget gunstige lejlighed til rent lønteknisk at forenkle systemet må ikke forpasses.

Selv om det er tanken i den kommende tid at indhente yderligere oplysninger til vurdering af hele problemet, må det være meningen, at man vil tilstræbe en forenkling og dermed en nedsættelse af antallet af stedtillægsområder, som tidligere var 5 og nu er forøget til 8.

I tjenestemandskommissionens 1. betænkning findes en skematisk opstilling over indeks for leveomkostninger og lønindeks udregnet på grundlag af oplysninger indsamlet af Danmarks Statistik, og jeg bringer nogle eksempler:

	Indeks for leveomkostn. kr.	Lønindeks, ikke-fagl. kr.	Lønindeks, faglærte kr.	Stedtillæg, sats kr.
København	100,0	100,0	100,0	H 4.126
Roskilde ..	101,5	101,9	92,9	NØS 2.750
Korsør	97,3	96,6	84,6	A 1.375
Århus	94,5	86,4	89,1	A 1.375
Odense	95,4	85,7	89,3	A 1.375
Esbjerg ...	94,1	85,8	82,7	A 1.375
Ålborg	93,3	83,6	87,0	B 924